

Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1858 de M.

Str. Șaguna 8

Andrei Șaguna

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Abonamentul:

Pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități
și străinătate Lei 15.000.— De sprîjin Lei 20.000.—

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRAȚIEI ziarului Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Temă delicată

Urmărind zările românești dela 23 August încoace, am constatat cu bucurie, că nu se manifestă în ele un spirit ostil Bisericii, cu toată hotărârea cu care susțin dinamismul revoluționar al vremii noastre. Dimpotrivă uneori cetim aprecieri serioase ale rolului ei în societatea de mâne. Iar când nu se întâmplă nici aceasta, observăm cel puțin o grijă atentă de-a nu aborda inoportun o problemă delicată în aceste vremuri furtunoase. Se simte în această abținere înțelegerea vastelor și adâncilor implicații pe cari le comportă problema Bisericii și a credinței în viața poporului.

Cu atât mai mult ne-am mirat că într'un ziar cumpănit ca „România Nouă”, a trebuit să întâlnim în timpul din urmă atitudini cari se abat dela această linie cuminte a presei românești.

Am înregistrat în acest ziar invitațiile dlui prof. Romul Boilă, adresate Bisericii ortodoxe de-a renunța la independența ei și de-a se supune autorității papale.

Am citit un articol al dlui prof. Traian Marcu al cărui cuprins constă în a arăta că ortodoxia s'a arătat inferioară în acest război catolicismului și protestantismului, întrucât ar fi aprobat totalitarismul și purtarea războiului împotriva Rusiei, ceea ce confesiunile occidentale n'au făcut. Iar scăderea aceasta s'ar datoră faptului că ortodoxia noastră nu are deasupra ei și în afara hotarelor, un for care să o sprijine în atitudinile independente de factorul politic.

Di prof. Traian Marcu își exprimă aceste gânduri într-o formă cât se poate de civilizată, ceea ce se constată și din cuvintele dela urmă, pline de respect la adresa „instituției de înalt prestigiu”, care este Biserica. Iarăși nu e mai puțin adevărat că Domnia Sa și-a exprimat anumite opinii, cărora suntem dator să le dăm răspuns.

Tema abordată de Domnia Sa este delicată nu numai pentru considerațiile de ordin general arătate la începutul acestor rânduri, ci și pentru că chestiunea are mai multe laturi și nu se poate rostii o judecată așa de precis diferențiată pe deo parte asupra catolicismului și protestantismului, pe de alta asupra ortodoxiei, în ce privește atitudinea față de concepția totalitară și de războiul împotriva Rusiei.

Aprețăm certificatul de bună purtare pe care l-a dat marele savant Einstein Bisericii (în general!), dar — trecând peste frumoasa lui pildă, care ar fi de natură să spună și ea ceva unul Român — aceasta nu ne împiedică să precizăm anumite detalii ale problemei.

Despre protestantismul german toată lumea știe că s'a înfădat atât de total, afară de mici excepții, doctrinei răsiste, încât teologii lui nu mai recunoșteau pe Iisus Hristos ca Dumnezeu, respingeau Vechiul Testament, iar pe Hitler îl declarau un profet la fel cu Mântuitorul.

Cât despre catolicism, cine nu știe că puțină ani înainte de începutul războiului papa a lansat o categorică enclică împotriva comunismului. Nu mai departe apoi decât acum câteva zile Radio Moscova a îndreptat o aspră filipică împotriva Vaticanului pentru atitudinea lui filo-

fascistă și pentru faptul că în cuprinsul lui se pun la cale toate acțiunile contrare spiritului democratic în marș. Va ști Moscova mai bine decât dl profesor Traian Marcu cine l-a fost și îi este ostil.

Am vrea să cunoaștem dealtfel, dacă de fapt catolicismul a fost un adversar al actelor politice ale axei, un singur gest de protest al vreunei părți măcar a catolicismului universal împotriva dictatului dela Viena. Se cam cunosc dimpotrivă semne ale unei oarecare satisfacții.

E drept că față de punctul răsist din doctrina hitlerismului german catolicismul a avut o atitudine negativă, dar aceasta se explică din motivul că întâi anumite cercuri ale partidului au desohis lupta împotriva catolicismului. De altfel atitudine împotriva totalitarismului și a rasismului s'a luat din partea reprezentanților Bisericii noastre, care se știe că singură a păstrat constituția ei democratică sub regimul dictaturii.

Încolo atitudinea catolicismului a fost cam în fiecare țară alta, potrivit cu interesele sale. În Italia, potrivit cu interesele sale, s'au lăsat între catolicism și Stat, în urma acordului dela Lateran. (Când Mussolini a fost atins pe la vârful nasului de glonte de unii atentat, papa l-a declarat „om providențial”). În Ungaria și între ungurii din România catolicismul a mers cu aspirațiile șovine ale acestui neam, deci a aprobat politica germanoidă de anexiuni. Să ne amintim numai de complotul de acum câțiva ani al călugărilor catolice din Sibiu.

Deci iată că faptul că există un for superior peste hotare nu împiedică catolicismul din diferite țări să aibă altă și altă atitudine.

Întorcându-ne la ortodoxie, vrem să-i arătăm dlui prof. Traian Marcu pilda ortodoxiei sârbești și grecești, cari măcar n'au depins de foruri de peste hotare, au rezistat împotriva cutropirii hitleriste, dând mulți preoți și episcopi martiri.

Iar la noi să ne spună dl prof. Traian Marcu un singur episcop legionar sau categoric germanofil, cum au dat toate celelalte bresle. Majoritatea preoților — cea mai în etate — a fost întreagă alături de partidele democratice. Că au fost și excepții, acestea au caracter personal și nu angajează Biserica, așa cum nu angajează catolicismul cutare episcop belgian executat deunăzi ca fost colaboraționist.

Noi nu vrem să negăm meritele altor Biserici, dar ni se pare că se prea generalizează când se recunosc altora toate viciile, iar Bisericii ortodoxe nu i se recunoaște nici una.

Dar trecând la concluzie credem că azi nu e potrivit să se dea îndemnuri de-a ne părăsi independența pe nici un teren, cu atât mai puțin pe cel al credinței. Trebuie să întărim în poporul nostru cât mai mult conștiința independenței sale și în importantul domeniu al vieții bisericești.

P. S. În Nr. 13 din 19 Ianuarie ziarul „România Nouă” precizează, într-o notiță, că articolul „Einstein judecă retrospectiv Europa” cuprinde păreri strict personale ale autorului, pe cari ziarul nu și le însușește. Luăm act cu plăcere de această precizare din partea unui ziar, dela care așteptăm, pe bune temeiuri, să rămână mai presus de orice parțialitate într-o asemenea problemă.

Muncă și spirit

În domeniul atât de frământat astăzi al problemelor sociale, se încadrează organic și problema muncii. Munca în toată complexitatea ei, poate fi considerată din multe puncte de vedere. Noi încercăm s'o privim sub unghiul raportului său cu spiritul. Și credem că cele câteva considerațiuni de mai la vale, vor justifica deplin întâietatea acestui fel de a privi munca.

În accepțiunea plenară a cuvântului, munca este o acțiune specific umană, produsă de un efort susținut și dirijată spre un anumit scop. Ca atare, indiferent că prevalează în desfășurarea-i latura spirituală ori cea fizică, munca, — sub aspectul ei integral — este angrenarea dinamică a întregului om, adică a ambelor elemente constitutive ale naturii sale: sufletul și trupul. Această subliniere justă constituie punctul de plecare cel mai sănătos, în chestiunea ce ne preocupăm să o întregim natura umană, atunci rezultă implicit faptul că ea rezidă ființial și în spirit; pe de altă parte, dacă în ființa umană rangul prim îl deține sufletul, atunci e clar și indiscutabil adevărul că în procesul de constituire, desfășurare și împlinire a muncii, primul revine spiritului.

Câteva considerațiuni sumare în jurul naturii fenomenului muncii, vor evidenția îndreptățirea acestei afirmații.

La baza muncii stă spiritul. Căci cât privește constituirea procesului muncii, trebuie să subliniem faptul că centrul motor și rezervorul de energie care alimentează continuu puterea de muncă a omului, este tocmai sâmburele sufletului său: eul, cea mai aleasă parte a personalității umane. De aici fășnesc puterile sufletești, care prezidează la nașterea unui proces de muncă, fie ea intelectuală sau fizică. În acest proces, trupul și peste tot materia, are numai rolul de instrument de obiectivare sau concretizare a procesului spiritual al muncii. Așa încât, calitatea de factor primordial a spiritului în constituirea muncii, este mai presus de orice îndoială.

Că munca spirituală — numită obișnuit munca intelectuală — este o acțiune a spiritului, e prea evident și nu-i nevoie să stăruim asupra acestui adevăr. Dar și munca fizică, fie ea cea mai evoluată: cea tehnică, își are obârșia tot în spirit. Căci și ea este o activitate izvorită din dinamismul intern al structurii sufletești și cerută de acesta. De fapt, cel dintâi indemn spre munca tehnică vine din plămada sufletului, iar condițiunile mediului extern au numai rolul de a sprijini sau împiedica acest indemn. Dar și acest rol al mediului extern e tot în funcție de spirit; fără să negăm dependența directă dintre structura internă sufletească a unui popor și mediul său extern în producția tehnică, nu greșim dacă afirmăm că și aici spiritul este elementul primordial

și dător de ton. Dacă n'ar fi așa, atunci ar însemna că toate popoarele trebuie să aibă un nivel de dezvoltare tehnică industrială pe măsura înzestrării pământului lor cu materiile prime necesare realizărilor tehnice. Ceea ce istoria n'a putut înregistra. Pentru că gradul de dezvoltare tehnică a unui popor depinde și de spiritul său inventiv și de hărnicia lui, ambele calități prin excelență ale spiritului și nu ale materiei.

Fără spiritul inventiv și științific al omului, nu s'ar fi putut crea instrumentele de muncă, dela cele mai elementare și până la uzinele industriale cele mai mari și mai bine utilizate. Acest spirit a anticipat realizările practice ale muncii, pregătind în laborator viitorul muncii industriale. De calitatea acestui spirit: originalitate inventivă și putere de susținere a efortului inerent muncii, depinde calitatea și cantitatea producției industriale, sunt legate de un suflet de elită, bogat înzestrat de Creator.

După cum s'a putut întrezări din cele mai sus afirmate, munca rezidă în spirit și cât privește procesul său de desfășurare și împlinire. Căci spre deosebire de așa numita «ocupatie», care este lăsată de cele mai multe ori la jocul improvizăției, munca este o activitate nu numai dinainte concepută și organizată, ci și disciplinată în executare. Căci munca adevărată, atât în ce privește scopul urmărit cât și tehnica de realizare a acestui scop, nu poate fi lăsată pe seama improvizăției. Ambele elemente trebuiesc încadrate organic în realitatea mediului respectiv. Prin urmare, pentru organizarea muncii tehnice nu-i de ajuns impulsul lăuntric pornit dela eul individual, ci mai trebuie ca în jurul acestui eu să fie cristalizată o personalitate, care să dispună de mijloacele intelectuale și morale pentru realizarea acestui impuls. Cât privește organizarea desfășurării și împlinirii procesului muncii, grija primordială trebuie să fie trezirea conștiinței pentru a prinde în viziunea planului de organizare a muncii, realitatea lumii așa cum este. Numai așa munca poate fi ancorată în realitate și aduce roadele cele mai bogate pentru cei care îi poartă greul. Ori, toate aceste elemente ființiale necesare desfășurării și împlinirii muncii, rezidă în spirit.

După cum se vede, munca reclamă o anumită disciplină, iar aceasta o anumită educație. Formele de organizare politică a muncii și peste tot cadrul social în care se desfășoară munca, sunt trecătoare. Permanență sub acest înveliș, are numai spiritul care stă la baza muncii. Acesta o însuflețește, o dinamizează și o ridică la împlinire totală: element de susținere și dezvoltare a vieții individuale și sociale, atât sub raport cultural cât și tehnic sau civilizatoriu.

Adâncind aspectul de discipli-

nare a muncii prin educație, trebuie să spunem că deprinderea la muncă își are originea într-o activitate de conștiință luminoasă. Munca începe conștient și e condusă de o voință conștientă și liberă. Munca adevărată e munca liberă în sensul de încadrare conștientă și voită într-o anumită disciplină formală externă, expresie a disciplinei lăuntrice. Căci o atare muncă e produsul libertății bine concepute și organizate. Cultura și civilizația modernă, în ceea ce au ele mai sublim și reprezentativ, este creația muncii libere. Munca este o acțiune creatoare a spiritului liber și numai în această formă, produce cu adevărat. Constrângerea fizică omoară inițiativa și cu ea spiritul inventiv, ucide efortul și coboară calitatea muncii. Drept aceea, educația muncii se poate face numai prin spirit și în spirit.

În fine, spiritul este elementul care dă muncii, calitatea și valoarea. Căci valoarea muncii nu constă totdeauna în intensitatea efortului depus. Pentru că un efort minim sau mai puțin intens, dar bine dirijat de spirit, poate da un randament mult mai considerabil decât un efort bazat pe niște mușchi puternici, dar lipsit de călăuzirea normală a spiritului. Aceasta întrucât în muncă rolul principal îl are spiritul diriguitor; cu cât acesta este mai luminat și mai conștiințios, cu atât munca e mai ancorată în realitate, mai reușită și mai bogată în roade.

Dacă mai adăugăm la aceste considerații și faptul că numai spiritul împede și curat așează munca pe linia adevăratului său sens și în locul ce i se cuvin în ansamblul elementelor constitutive ale producției, precum și acela că numai un atare spirit îl poate feri pe om de încarcerarea într-o perspectivă de viață strâmtă cât dimensiunile materiale ale vieții, atunci ne dăm seama că spiritul este în procesul muncii.

Din aceste câteva permise — care n-au pretenția să fi prins întreg complexul raportului dintre muncă și spirit — rezultă firesc următoarele concluzii: Munca rezidă în final și primordial în spirit și se realizează integral numai sub oblăduirea și diriguirea acestuia. Ca atare, spiritul trebuie să o animeze și dirijeze.

Cum creștinismul este singura concepție despre lume și viață care rănduiește spiritul și materia — cele două elemente constitutive ale procesului muncii — la justa lor poziție și valoare în ansamblul realității cosmice, rezultă că numai el e în stare să rezolve adecvat și deplin problema muncii. În consecință, problema respectivă se rezolvă fericit numai în cadrul duhului autentic creștin. Drept aceea, creștinismul singur e chemat să anime și dirijeze procesul muncii. El e în stare să rezolve problema muncii nu numai teoretic ci și practic, oferind mediul prielnic care disciplinează și animează duhul muncii adevărate și constructive, dă putere de purtare a sarcinii muncii ca pe un «jug ușor» și o transfigurează în element de plinire și fericire umană.

Preot Dr. Corneliu Sârbu

Citiți și recomandați
în cercurile D-Vestre

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească - Apare lunar

sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit
NICOLAE al Ardealului

Director:

Prof. Dr. Grigorie T. Marcu

Redacția și Administrația:

Academia teologică „Andreiană”
SIBIU, str. Mitropoliei 24-28

Funcțiunile

Ortodoxiei Ardelene

Am stăruit în diferite prilejuri să înstăpânim tot mai mult în conștiința noastră de neam românesc credința limpezită de tot mărul rețelilor, că tradiționa lism bisericii ortodoxe, care aici în Ardeal s'a confundat și se confundă cu cel mai dinamic naționalism, a asigurat cea mai frumoasă contribuție specifică neamului nostru și a știut să realizeze în măsură majoră «valori de cultură și bunuri spirituale ce pot constitui tot atâtea idealuri scumpe și altor neamuri».

Acest tradiționalism sănătos înmiezmat de fumul tămăiei a povăuit Biserica Ortodoxă și pe conducătorii ei să fie prezenți în toate funcțiunile vieții noastre de obidă și de nădejde din trecut, și cu atât mai vărtos astăzi, covârșind toate sectoarele roditoare ale trăirii noastre românești cu duhul înțelepciunii strămoșești.

Reprezentanții firești ai Credinței Ortodoxe au fost alături de plugarii noștri iobagi și răzeși pe răzvoarele dealurilor blânde, pe urcușurile de plaiuri repezite ale munților, prin sesurile luncilor ce împodobeau văile guralive și pe malul râurilor potolite.

Au fost prezenți în temnițele dușmanilor de veacuri, în pornirile viforoase ale revoluțiilor din Munții apuseni, în luptele pentru libertate și de dreptate națională, în bibliotecile umile ale cărțurilor ardeleni, izvoditoare de veacuri uitate și luminători ai drumurilor de nădejde și de izbăvire românească.

Iar când au cerut nevoile vremii, Biserica Românească a știut să-și mărturisească credința drepturilor sale și în fața sfaturilor baronilor dela Cluj, dar și în fața împărașilor habsburgici. Ea n'a lipsit nici o clipă din inima poporului păstorit și astfel și astăzi Biserica strădanile neobosite întru înaintarea, înălțarea și prosperarea poporului românesc.

În ritmul vremurilor noi ce se nasc dincolo de zări, ea luptă vitejește la sugrumarea mentalității individualiste, care ne-a încurcat drumurile și ni-a semănat tot felul de piedeci și genuri de primejdii nebănuite, pătrunsă de izbăvitoare învătătură a lui Iisus, care a clădit în suflete sentimentul de răspundere pentru binele oștesc. Ea muncește voinește să întărească temelurile colectivității neamului de așa fel, încât fiecare din noi să știe că trăiește numai prin această comuniune națională și că numai măsura, în care este în stare să se dăruiască acestei comuniuni numit Neam Românesc, are drept la fericire pământene și cerești.

Omenirea de astăzi ce trăiește în cele mai crâncene și cumplite sfășieri, stăruie să zidească pe ruinele individualismului o nouă organizare socială în duhul învățăturilor evanghelice, povățuindu-se în idealismul ce veghează la căpătâiul cooperăției sociale.

«Prin cooperare toți conlucră benevol pentru fiecare din ei și pentru întreg».

«Dacă vrem să preîntâmpinăm zdruncinările și experiențele dureroase viitoare, e necesar să pornim la o mare acțiune de educație și organizație în spirit cooperatist».

La Sibiu, astăzi capitala Ardealului și metropola ortodoxiei, activează cu binecuvântarea Mitropolitului Nicolae Bălan o mare cooperativă sanitară pe întreg județul, pusă în cea mai înaltă slujbă, aceea de întărire a natalității neamului și de ajutorare a acelor loviți de nenorocirea boalei.

Subliniem cu devotată recunoștință prezența Bisericii Ortodoxe și a marelui ei păstor, a Mitropolitului Nicolae Bălan în această acțiune mântuitoare, căreia îi dorim o răspândire pe întreg pământul strămoșesc. Roadele cooperăției sanitare se învederează biruitoare în viața socială

+ Marin Ștefănescu

— Omul și filosoful —

În pragul deschiderii celui al V-lea an în pribegie, Universitatea Regele Ferdinand I din Cluj-Sibiu pierde un distins profesor, pe Marin Ștefănescu. La catedra sa de Filosofie și Logică el a fost un adevărat apostol, slujind-o cu hărnicie și devotament, cu nobleță și modestie, cu sinceritate și tăcere, fără strigăte și ambiții deșarte. Totul a isvorit din convingerea că munca și opera sa vor fi recunoscute, în toată valoarea lor, abia atunci când glasul i se va stinge, când ochii săi, bătrâni și sclipitori de văpaia luminii spirituale, se vor închide și când firul destinului său va fi ajuns la capăt, împlinit, așa cum a socotit că i-a rânduit Cel de sus.

El a murit în vârstă de 65 ani neîmpliniți, Joi 11 Ianuarie 1945, în Bucureștii săi iubiți, unde s'a dus dela Brașov, după ce și-a căutat sănătatea slăbită la un sanator. S'a născut la 10 Mai 1880 în capitală. Licența și doctoratul în filosofie le ia la Sorbona (Paris), fiind numit în învățământul superior ca asistent de Logică la Universitatea din București, în 3 Noemvrie 1914. Un an mai târziu este docent, iar peste 3 ani, în 1918, este făcut conferențiar universitar tot în București. După întemeierea Universității românești la Cluj, ajunge profesor titular de Filosofie și Logică și Director al Seminarului de Filosofie dela această Universitate. A stat în relații cu societățile streine de filosofie și a participat la ședințele lor. În 1936 a făcut chiar și o comunicare la congresul de filosofie din Paris, prezentându-se în contradicție cu Emil Bréhier, filosoful francez, care contesta realitatea filosofiei creștine.

Pentru toată activitatea sa, inclusiv cea patriotică, — el a fost președintele societății «Cultul Patriei», — a fost distins Cavaler al ordinului «Coroana României».

Cu prof. univ. Marin Ștefănescu școala românească pierde un misionar convins al idealului creștin. Iar tânără cultură românească, abia la începutul cristalizării, pierde din ogrorul său pe unul din cei mai de frunte pioneri. Cu el dispăre un filosof creștin adevărat, un luptător dărz, categoric și neînfricat, pentru triumful Binelui în viața neamului și a popoarelor.

Am avut fericirea să audiem primele lecții de Filosofie la el, în 1934/35, în capitala Ardealului. A tratat despre «Teoria ideilor la Platon», filosoful său favorit, pe care-l cunoștea magistral. Am rămas adânc impresionat de vasta sa cultură în istoria filosofiei, de relevarea sensului fiecărui sistem filosofic în raport cu idealismul, de pasiunea pe care o depunea să prezinte pe «divinul» Platon ca pe «prorocul» păgân, miruit de sus cu chemarea revelației, — pe calea rațiunii sănătoase, — a adevărilor transcendente creștine, accesibile spiritului omenesc prin credință. Câteva lecții în șir ne-a purtat, comparativ, prin metafizica marelui idealist dialectician al antichității grecești, și prin metafizica creștină, pe care le-a apropiat, cu nuanțele cuvenite,

ce trebuie să se clădească în ziua de mâine.

Și vom binecuvânta în toate zilele funcțiunile izbăvitoare ale Ortodoxiei Ardelene, care știu să pătrundă până în străfundurile ființei noastre românești, zidind neostentat treptele de înălțare și nemurire ale românismului.

Z. Sandu

atât de mult. Ne-a vorbit documentat despre Logosul sfântului apostol Ioan din prologul Evangheliei sale, despre iudeul elenist Filo, despre sfântul Justin Filosoful, Clement Alexandrinul și Augustin. Ascultându-l, am uitat că suntem la un curs de Filosofie dela o altă Facultate, decât una Teologică. Și ne-am bucurat că Universitatea are în rândul ei profesori atât de buni creștini și de erudiți. Și dacă Marin Ștefănescu n'a voit să apară ca atare, este că s'a călăuzit în toată viața sa de virtutea modestiei care a fost haina de preț a marilor slujitori ai luminii. Pentru noi cursurile audiate au fost o adevărată delectare sufletească și prilej de satisfacție morală, faptul că, anume principii de metafizică creștină, de cel mai pur și exigent idealism, le auzim semănate aievea de un apostol laic — cu toată competența. Din clipa aceea ne-am legat de el pentru toată viața. Și multe am învățat dela el. Din avântul și eroismul său apostolesc, ca și din marea lui credință, plină de dogoarea faptei, am prins curaj și înțelepciune creștină, ca să nu ne rușinăm de Hristos în toată viața. Lumina credinței lui a întărit, a sporit și a luminat — paradox: cu armele rațiunii — lumina credinței noastre în Hristos, pe care cu și mai multă convingere am înțeles că trebuie să o așezăm la temelia vieții, drept cea mai bună călăuză. De atunci am luat și mai multă încredere în viitorul acestui neam, care are în rândul său suflete atât de alese și încercate, care știu conduce generațiile de mâine pe calea destinului lui mareț. Și suntem siguri că acest proces de conversiune creștină s'a petrecut cu toți cei ce l-au audiat la catedră într'un sfert de veac și mai bine, — cu toți acei care și-au plecat genunchii, cu inimă sinceră și curată, ca să-l asculte, în trecerea lor pe la înaltul isvor de cultură.

Așa a fost Marin Ștefănescu la catedra lui dragă. Un revelator al celei mai alese, mai sublime, mai nobile și mai noi filosofii — și totuși a celei mai vechi, — a Filosofiei creștine. Pe aceasta s'a străduit s'o prezinte ca singura demnă de îmbrățișat de tânărul student, care se avântă în viață cu pasiunea sacrelor nostalgii, cu entuziasmul neînfrânt al candidului idealism, pentru revelarea misterele cosmice, care stau în rânduiala Atotputernicului.

În posibilitatea și realitatea acestei Filosofii, el a crezut cu o credință pură de copil și cu devotamentul încercat al hagiului bătrân, care-și frânge genunchiul pe lespezea Inverii, în Țara cea sfântă, la mormântul Domnului Iisus. Pentru apărarea ei, el și-a pus tot sufletul nobil, toată munca sa onestă, cum și toate puterile fizice ale trupului său, foarte firav în ultima vreme. Munca lui îndelungată a fost încoronată cu lucrări frumoase, pline de cugetări sănătoase, care vor rămânea o plăcută achiziție pentru problema pe care just a susținut-o. Dintre ele remarcăm: «Dualismul logic» 1915; «Dualismul și Teismul lui Kant» 1915; și «Problema Metodei», (toate în franțuzește). «Filosofia Românească», 1922 și «Filosofia creștină» 1943. Altele erau pe punctul de a fi publicate.

Lupta lui Marin Ștefănescu pe tărâmul speculației filosofice creștine, dusă cu armele rațiunii luminate de credință, este a eroului moral care a știut că trebuie să-și facă datoria cu sfîntenie, ca să servească Adevărului absolut, peste orice jertfă, chiar dacă

toți «bolovanii» urii omenești, ai înșinuărilor și ai ponegririlor se aruncă asupra sa cu toată năvala ca să-l strivească. Cu conștiința împăcată că își împlinește numai chemarea, murind el va striga de sub grămada de pietre, în numele lui Iisus și cu sf. Ștefan: «Părinte, nu le socoti lor păcatul acesta!» Nu exagerăm. În ultima vreme am lucrat cu el și l-am cunoscut. Mărturisim că nici odată n'am auzit rostind un cuvânt de hulă, sau de ocară la adresa vreunui din cei ce l-au întristat. Tutoarea le-a întins mâna, în semn de frăție și pace.

Atitudinea aceasta este traducerea în viață a unei superioare și optimiste concepții despre lume și viață pe care a propovduit-o, care reprezintă însăși filosofia vieții sale întregi, plină de idealism. De pe catedră el a afirmat că este posibilă o Filosofie creștină, așa cum susține un Etienne Gilson, Blondel M., Maritain J. etc. câtă vreme această filosofie este concepută de un creștin convins, care nu confundă credința cu rațiunea, dar știe să le armonizeze în mod organic, neîncalcându-se sferile lor de competență și investigație. Unei atari filosofii nu-i repugnă rațiunea, căci chiar ea o elaborează, însă sub harul și lumina credinței. Această credință o fereste de rătăcirii, de îndoeli și cercetări critice fără sens, ajutând spiritului uman să ajungă mai sigur și mai drept la revelarea ultimelor esențe cosmice, care dau fericirea în viață. Centrul acestei Filosofii este Iisus Hristos, alfa și omega cosmosului, dela care vine, prin care se susține și la care se întoarce totul. El este Rațiunea absolută a lui Dumnezeu-Tatăl, Modelul ideilor, care ni s'a revelat în trup. El este metoda noastră de îndumnezeire, săvârșită prin har și credință. În lumina ei, orice speculație filosofică, purtată de bunul simț, de onestitate și justiție este posibilă. Orice concept filosofic este acceptabil. Căci nici unul nu poate pretinde pe seama sa cunoștințabilitatea exclusivă a Adevărului total, a Ființei absolute, a Existenței pure. Mai ales când ele au ca metodă de investigație rațiunea căzută și falibilă a omului. Adevărul este la mijloc. Iisus Hristos l-a revelat întreg în ființa Sa. El a venit să dărâme barierele dintre oamenii învrăjbiți și să împace concepțiile lor exclusiviste. Toți și toate se pot împăca și uni în Hristos, dar prin mai multă iubire înțelegătoare, prin încredere și na-dejde în El, prin mai multă și mai fierbinte rugăciune, după exemplul Lui în Getsimani.

Adevărul acesta plinar și major

l-a strigat Marin Ștefănescu dela catedră și în viață. La catedră a fost un preot luminat la altar, ca un profesor-apostol de Teologie cu optima conștiință a sacrei sale misiuni, condus de o aspră disciplină morală. Ne gândim aici că nu era curs în care să nu amintească cu adorare numele lui Iisus, al sf. Ioan apostolul, sau sf. Pavel, pentru care avea o consacrată venerație, fapt care uimea pe studenții adesea și nu rareori ei însși rămăneau extaziați de puterea duhului, de viață care iradiază îmbelșugat, și pentru filosofi — sau mai ales pentru aceștia — din doctrina Evangheliei.

Iubirea, față de numele sfinte amintite, îl ducea până la amvonul bisericii, unde-l găsim predicând. Alții l-au socotit nebun, — cum ne spunea el. Dar nu se neliniștea. Căci știa că fapta lui stă în conformitate cu toată filosofia sa, care propovăduia o altă gnoză în Universitate, o altă înțelepciune decât cea orgolioasă, sunătoare, mioapă și rece, la care se închină filosofii veacului acestuia. Nu se neliniștea, pentru că a înțeles că toată strădania, toată știința și toată filosofia omenească nu folosesc la nimic, dacă nu se roarează cu mireasma credinței și dacă nu se pleacă cu evlavie înaintea Rațiunii și Binelui suprem, revelat în Hristos-Dumnezeu.

În viață a fost un om integru: cumpătat, bun, blând, iubitor, iertător, fidel prietenilor, binefăcător cu toți, sprijinitor al oricărei inițiative și acțiuni curate, prieten al studenților, patriot luminat, fără șovinism. Și mai presus de toate umanitar, după chipul blândului Iisus. S-a trăit cu totul filosofia sa pe care a conceput-o ca izvor de virtute și cale către desăvârșire. El a împreunat viața cu catedra și fapta cu cuvântul. Aceasta face marea filosofului: care nu trebuie să fie numai un simplu doctrinar, ci mai presus, un deschizător de drum bun și sănătos în viață, pentru sine și pentru alții, dar pe care — cel mai frumos lucru este — să meargă el mai întâi, ca să-l arate viabil. De aceea, spunem că: a fost un înțelept, un filosof între filosofi, catedra transformându-l în amvon, dupăcum a fost un filosof idealist la altar, ca puțini alții. Viața-i aspră prin care a trecut în anii din urmă, n'a putut, odată cu vârsta, să-l ingenunchie și să-i smulgă din suflet optimismul robust care nu l-a părăsit, cum se întâmplă cu mulți.

Moartea îl găsește luptând, cu toțta culturii creștine în mână și în inimă, ca s'o predea, ca un sacru simbol, generațiilor tinere, care vor avea s'o ducă mai departe, pentru

idealul înfrățirii umanității și al păcii universale, ideal care se configurează prin triumful Adevărului, Binelui și Frumosei absolute, în viață.

Pe mormântul său proaspăt închinat, școala și cultura românească recunoscătoare, împreună cu toți elevii săi, vor putea așeza binefăcătorului și apostolului lor acest epitaf, gând închinat de el, fiului său Dan, decedat:

„Omul care a trecut prin această lume, Cum trece un ideal printr-o crudă realitate”

Acolo în împărăția cerurilor, în care ai crezut și pe care ai propovduit-o cu conștiință de apostol creștin, suflule sbuciumat, odihnește-te în pace! Noi nu te vom uita! Dumnezeu să-ți dea fericirea veșnică, alături de toți dreptii și sfinții care bine i-au plăcut Lui din veac!

Dumnezeu să-l ierte!

Prof. SIMION RADU

Sfântul Ioan Gură de Aur

Despre Biserică

Biserica e „hambarul” cu bunurile duhovnicești și „farmacia” cu leacurile sufletului. Trebuie, vasăzică, după pilda celor ce cercetează târgurile, să nu ne depărtăm de aici [din biserică] decât după ce vom fi făcut prețioase câștiguri, sau, ca și cei cari aleargă la un doctor, să nu ne retragem decât cu leacurile proprii tămăduirii felurilor noastre bețeșuguri. Într'adevăr, noi nu ne înținem în fiecare zi doar pentru a avea mulțumirea de-a ne găsi împreună. Ne înținem cu ținta de-a primi o învățătură prețioasă, de a dobândi leacul anumit care se potrivește sării noastre, — înainte de-a ne întoarce la casele noastre. — Ce! Noi întrebăm fără încetare pe copiii noștri, când se înapoiază dela școală, ce au învățat de pe-o zi pe alta, ce propășire au făcut? Nu le-am mai îngădui să meargă la școală, dacă nu baga de seamă că nu se aleg cu nici o roadă, că lecțiile primite le sunt fără de folos. Așa dar, nu-i oare răsturnarea întregii rânduieli faptul că noi venim la această școală a evlaviei [la biserică], noi care sânmem în plinătatea vârstei, — fără a dovedi râvna ce-o cerem dela copii, mai ales că aci e vorba de interesul și de mântuirea sufletului? (Din Omilia 32, 1 la C. Facerii)

[Trad.] Preot Ion I. Suciu

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Să căutăm a ne ridica spre cele înalte fiindcă în lumea aceasta, cum arată prorocul Osea (4, 1—2): „Nu este adevăr, nici milă, nici conștiință de Dumnezeu în acest pământ; blăstăm și ucidere s'au vărsat pe pământ și sângeul cu sângeul se amestecă”.

Să legim un moment din toropeala gândurilor deșarte, să ne înfrățim poltele care au deslănțuit peste noi domnia morții și să zicem: „Iubiți vă uoli pe ei! Iubiți și pe vrăjmașii voștri, faceți binele nimic așteptând, și veți fi fil Celui prea înalt” (Luca 6 31).

Dacă ne vom rupe din preocupările pământești, vom putea să potolim, cu vrea-lui Dumnezeu, stihilele înfuriate ale pământului și grozăviile morții.

Iubirea înfrățește sufletele, și topește patimile lumii.

Poruncă ni-a dat Ziditorul: „Să vă iubiți unii pre alții, precum v'am iubit eu pe voi, dar; noi, pruncii răsfățați și ne-socotiți ai libertății noastre, ne îndărătnicim poruncii Lui și ne abatem dela cârările ce duc la fericire.

Îngândurat mă întreb: Oare sensul acestei vieți este așa precum ni-l făurim, dintr-o nesfârșită broderie de nelegiuiri?

Să privim în jurul nostru și vom observa, că așa precum valorile mării macină mereu țărmurile stâncoase, asemenea și ispitele acertei vieți slăbesc blocul curăteniei noastre, pe cale să-l sfarme.

Câtă bunătate revarsă asupra no-

Nr. 355/1945.

Circulară

către toate oficiile protopopești, parohiale și direcțiunile, școalelor confesionale din Arhiepiscopia ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu

Potrivit dispozițiilor Onor. Minister al Cultelor și Artelor din adresa Nr. 44863 din 1944 din 3 Ianuarie a. c., Vă aducem la cunoștință, spre strictă conformare, comunicatul acestui Minister dat prin radio și presă, referitor la oprirea difuzării cărților și hărților specifice în prevederile convenției de armistițiu.

„C O P I E

MINISTERUL CULTELOR ȘI ARTELOR
A. F. — Serviciul M.O.N.T. și A. P.

Nr. 49353/24 Nov. 1944.

COMUNICAT

Ministerul Educației Naționale face cunoscut tuturor școalelor de orice grad din întreaga țară, precum și tuturor instituțiilor Culturale ce depind de acest Departament, că în conformitate cu dispozițiile art. 16 din Convenția de armistițiu, este interzisă tipărirea, importul, răspândirea sau afișarea hărților cu frontierele României dinainte de 28 Iunie 1940, înglobând Bucovina de nord și Basarabia; deasemenea este interzisă întrebunțarea manualelor didactice în școalele de orice grad, dacă aceste manuale nu au fost aprobate și puse de acord cu indicațiunile date de Comisiunile de control instituite de Minister pentru a cerceta cărțile didactice și a nu da aprobarea decât celor care prin textul lor nu conțin pasagii de natură să tulbure relațiile amicale dintre România și Națiunile Unite. Este opriă difuzarea sub orice formă a cărților din bibliotecile școlare și universitare ce ar conține pasagii ce contravin prevederilor Convenției de armistițiu și care să aducă o tulburare a relațiilor de amicitie — Națiunile Unite.

Conducătorii instituțiilor școlare și culturale de orice fel ale Ministerului Educației Naționale rămân răspunzători de executarea acestor dispozițiuni.

Pentru conformitate R. Popescu”

Sibiu, 12. I 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

Fapt împlinit. În 31 Decembrie 1944 Suveranul a semnat decretul-lege pentru înființarea Universității de Vest, ca sediul în Timișoara. Decretul-lege a apărut în M. O. din 31 Dec. 1944. Astfel, Universitatea din Banat, cu toate facultățile necesare, a devenit fapt împlinit, legalmente.

stră Domnul, și noi câtă neștiință aducem privegherii Sale!...

Astăzi, într'un amurg de sânge, ne-am întrebat noi oare: Unde sunt mucenicii, unde sunt crucificații tăi, Doamne? Tu care ni-ai dat lumina Iivierii și primești suferințele crucificații pentru nevrednicia noastră.

Iubite frate, tu și eu, tineri în floarea vârstei, bătrâni și nepoți, să prăvălim peatra de pe mormântul necunoștinței noastre și să trambităm către toată făptura căzută în desnădejde;

„Când cel sătul va plânge pe cel flămând, când cel bogat va plânge pentru cel sărac, când cel îmbrăcat va plânge pe cel gol, când cel sănătos va plânge pe cel bolnav, când cel liber va plânge pe cel întemnițat, — atunci să fim bine încredințați: „Că nici moartea, nici viața, nici îngeri, nici stăpâniri, nici puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nici necazul sau strămtoarea, sau prigonirea, sau foametea, sau golăteala, sau primejdia sau sabla, — nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Iisus Hristos, Domnul nostru”.

În aceea clipă va străluci biruitoare pe bolta creștinismului soarele dreptății, iar omenirea va fi învăluită de lumina dumnezeiască a Aceluia, care a călcat în picioare și răul și moartea.

Teodor M. Gane—Mada

FOIȘOARA

Meditație

Cine ne va despărți pre noi de iubirea lui Hristos? Oare necazul? Dar strâmbătatea, oare gollitatea, oare sabla? [Rom. 8 35]

Iubite frate! Atunci când viața-ți pare mai amară și fără de înțeles, când socoti că vâltoarea vieții te a înstrăinat de țăr-mul fericirii, aruncă ancora salvării în fântâna darurilor, plină de înțelepciune a Sf. Ap. Pavel și acolo, cu adevărat, vei da de limanul visurilor tale.

Mergi cu îndrăzneală către această oază, fiindcă aici se găsesc părătele cu apă vie.

Ținde-ți mâna Istovită de trudă și apucă forța acestei înțelepciuni, care este aripa de înălțare a sufletului omenesc către cele cerești.

Ridică-te cu volcune din mocirla păcatelor. Spintecă imbeznezarea, în care tângjește sufletul tău, cu flacăra curățitoare a iubirii lui Hristos.

„Este flacăra vie a Duhului sfânt, care luminează mințile și pătrunde până în adâncul sufletului, aprinzând în inima ta iubirea sfântă, care toate piedicile le în-

vinge, toate pericolele nesocotește, care însăși moartea o disprețuește, pentru viața cea mai bună în Hristos”. (Z. Bolu. Semnele din Agrul lui Hristos p. 39).

Iăviorează-ți, cu undelelele proaspăt al iubirii, candela sufletului și priveghează, fiindcă numai așa nimic nu te va deslipi de iubirea lui Hristos.

Deacum încolo tu nu vei mai fi al nimănui. Nu vei mai fi lipsit de tolagul cu care să despic valorile cu care vor să te copleșească și să deschizi fântâna dragostii lui Hristos, care este după Sf. Ioan Gură de Aur, rădăcina și izvorul și mama a tot binelui.

Da, iubite frate, câștigându-ne acest dar în comora inimii noastre, am dobândit un tezaur neprețuit, cu care am plătit „plăierea legii și am ajuns la neprețuita înțelegere și la nemărginita înțelepciune a învățăturilor lui Hristos”.

Dea-bea acum începem să ne alăturăm la Acela care ne-a creiat dintr-o iubire nețărmuită și nelintrecută.

Prin această sfântă iubire, ca printr'un corn profetic s'au revărsat și se vor revărsa spre noi lucrurile bunătății dumnezeiești și izbăvirea noastră de cel rău.

În ora de rugă, când bătrâna toacă ne chiamă, când totul plutește într-o atmosferă de liniște, sângele să ni se ridice în inimile noastre spre Hristos cel, răstignit, ca fumul de tămâie dintr-o candelă de aur.

Pentru Maramureș

Consiliul național român din Maramureș face următorul

Apel:

Țara Voevozelor face un călduros apel la conducătorii obștei românești să se vină urgent în ajutor. Lipsit de o comunicație, cu restul țării Maramureșul este, aproape, izolat între munții săi.

În plină iarnă, și cu camera goală, stăm întristăți, gândindu-ne la ziua de mâine, mai ales că autoritățile civile întârzie să sosească.

Problema alimentară este cea mai arzătoare! E lucru știut că producția de bucate a Maramureșului abea ajunge pentru câteva luni. Avem păduri, avem sare, avem și alte bogății, — dar ne lipsește pâinea.

Ziarul „Maramureșul” al Consiliului Național Român din Maramureș, aduce în fiecare sâmbătă parafum de rășină a brazilor, atmosfera curată ozonată a munților.

Este ceva aspru înalt, dărz și semeț, în toate manifestările maramureșenilor. Din ele se desprinde marea poruncă a ceasului de față, aceea încheiată în cuvântul: „unire”, — unirea națională a tuturor românilor în vederea marilor refaceri naționale. Indemnul venit dela maramureșeni care au trecut prin atâtea încercări, dela țara aceea săracă și nenorocită, este vrednic de urmat de tot neamul românesc.

Maramureșul voevodal nu s'a desmințit. El devine azi un culb de spiritualitate și luptă, un isvor de energii caracter, un altar unde se oficiază cea mai sfântă slujbă, a neamului românesc.

Atitudinea maramureșenilor noștri de azi este o atitudine voevodală. Iată de ce Maramureșul rămâne de-a pururi românesc.

VITRINA CĂRȚII

Pentru tineret

Carte de volozare etică semnează Preotul Dr. Sofron Vlad, profesor de teologie, sub titlul de: *Adevăruri vechi pentru zidire nouă*, tălmăcirii biblice pentru tineret, Sibiu, Tip. Arhidiecezană. Pg. 90. Lei 100.

Un om de școală pune pe hârtie o seamă de cuvinte, chibzuite și hotărâte, și foarte necesare pentru înălțarea sufletescă a tineretului nostru școlar de astăzi și de mâine.

Sânt cuvinte în legătură cu mult grăitoare texte din Cartea sfântă, aplicate, în bună parte, la diferite ocazii sărbătorești din viața tinerimii școlilor secundare din țara noastră.

Stăpân desăvârșit pe materie, dar și pe darul de-a grăi sufletelor școlarești, preotul profesor își începe tălmăcirile cu ceea ce ne spune Evanghelia despre Cel ce a „făcut să plară o lume veche și a întemeiat o lume nouă, nu prin sabie, ci prin cuvânt”.

Prin pilda vieții Sale, Iisus Hristos ne învață să fim luptători nu împotriva semenilor noștri, ci a răului dintrînșii.

Tineretul va găsi, în miezurile cuvântelor ale părintelui Vlad, o călăuză credincioasă, de care are și va avea mereu trebuință, și la bine și la mai puțin bine.

Ocaziile festive, când s'au rostit tălmăcirile de față, au fost:

De ziua M. Sale Regelui, — arătând cum se serbează, cu demnitate, ziua nașterii Suveranului? — De Ziua unitii, — o potrivită reamintire a poveștii, cu bogat înțeles, a meșterului Manole, — De Ziua Eroilor, care s'au jertfit în credința că urmașii lor vor fi mai buni și mai vrednici. — La Sădirea pomilor: ce sânt adevărate arbori în viața unui neam, care își începe cântecele de obicei cu pitorescul „Frunză verde”? Răspunsul dat ar putea să întărească pe orice intelectual.

Fără a fi legate de anumite zile ale anului, urmează vorbirile ținute b. o. despre: Rugăciune, ca baie întăritoare de suflet; popor nebiruit este acela al cărui tineret știe să se roage lui Dumnezeu cu toată credința, și să lucreze cu desăvâr-

șită stăruință. — Sau: *Credința*, — „steagul cu care trebuie să plece, în lupta vieții tineretului românesc”.

— Sau: *Iubirea de Dumnezeu*: ce mi-a dat ea în societate, în familie, în știință, în școală, pe câmpul de luptă, sau ca iubire de neam?

— Sau: *Solidaritatea*: în sufletele tineretului are să fie încetăținit de timpuriu cunoscutul adevăr fundamental, că fapta bună a unuia sporește capitalul moral al întregului, iar fapta rea a unuia atinge bunul nume al organizației din care face parte făptuitorul. — Și multe alte îndemnuri cuminți și sfături părintești, de aur.

Autorul subliniază pretutindeni nota esențială a textului, tălmăcind-o clar și captivant și evitând, cu deosebită grijă, prisosul vorbelor, destul de răspândit chiar și în publicațiile ce ar fi să ocupe loc de cinste în mișcarea spirituală a vremii noastre.

A cumpăra și a celi produse de felele tălmăcirilor biblice, pomenite mai sus, nu va fi desigur: nici act al risipei de parale, și nici act al pierderii de timp prețios.

Cartea să nu lipsească din mâna nici unui școlar, care vrea să apuce și să înainteze neclintit pe calea bună și dreaptă a vieții.

E. H.

I. N. Ciolan, învățător și cooperativist Catehismul vieții politice a românilor, Tip. Românească din Cluj-Sibiu, 1944, pag. 95 + II, lei 140.

O repartitie a bunurilor existențiale, cu neglijarea aplicării unei evidente echități sociale, a contribuit în mare măsură la stările tulburi, care predomină în întreg teritoriul pământesc. Dar pe de altă parte, la această stare a contribuit într-o tot atât de mare măsură — dacă nu mai mult — și criza spirituală în care ne mișcăm, iar un echilibru economic, social, politic spiritual, nu este posibil de făcut prin alt mijloc, decât prin etern valabila concepție creștină.

Am așteptat și așteptăm ca cineva să constate, mai ales acum, adevărul acestei nedesăvârșite afirmații.

Iată-l dl. I. N. Ciolan, un adept fervent al sistemului cooperativist, ca unul care a înțeles că o armonizare a vieții nu se poate face decât prin acceptarea spiritualizării omului în duhul de viață creștină.

Apariția cărții sale constituie, pentru toți cei cari gândim la fel un cârmaci pe calea adevărată, a vieții naturale de învățătura dătătoare de viață a creștinismului.

Căci „creștinismul așează la temelie viața în locul egoismului și trufiei: mila și credința. Prin milă, sufletul omului este îndemnat să ajute pe aproapele său, mai neputincios decât el, căzut în suferință, și să lucreze și pentru mai binele altora. Prin credință omul se pleacă în fața Dumnezeirii celei Atotputernice, căutând să se înalțe la cer pe scara eternă a sufletului neprihănit, iar nu pe scara leamului care putrezește, sau a fierului care ruginește și se prăvălește în haosul întunecului” (p. 21).

După ce tratează problema de actualitate văzută în lumina creștinismului, dintre care enumerăm, din partea întâi a cărții, unele ca acestea: „Vremuri apocaliptice”, „Cercetare launtrică”, „Întregă lumea a greșit”, „Influențe străine de sufletul neamului”, „Reînvierea ne-

mului”, „Pacea lumii, pacea lui Hristos”; din partea a doua: Despre democrație, socialism, comunism, liberalism, dreptate socială, proprietatea individuală, etc.; din partea a treia: Să vină acasă spăritorii giei strămoșești, cartea încheie după toate acestea cu chemarea: „Să vină în rândurile noastre, toți cei ce însetează după dreptate, cei ce flămânzesc, cei prigoniți pentru dreptate, cei milostivi și cei blânzi, toți bogații și săracii, pentru ca toți împreună urmând după Evanghelia lui Hristos, să lucrăm sub steagul românismului și creștinismului pentru neam, țară și Rege. Cu Dumnezeu înainte”. (p. 95).

Pentru spiritul săvâtos, neșovăielnic, care predomină lucrarea dlui I. N. Ciolan, și care nu poate fi decât cel creștin și pentru scopul nobil și salvator al Neamului, recomandăm acest „Catehism” tuturor celor cari nutresc asemenea simțăminte, adresând totodată felicitările noastre autorului.

Avram Petric

Anunț

Cucernicii preoți din Arhiepiscopia noastră sunt anunțați pe această cale, că salariile pe lunile Octombrie și Noiembrie integral, iar pe luna Decembrie la o parte din preoție, au fost trimise de Consiliul nostru arhiepiscopesc prin C. E. C. și bănci. Odată cu salariile pe luna Noiembrie am trimis și Ajutorul de iarnă.

Consiliul Arhiepiscopesc

Ridicarea temporară a unor categorii de cetățeni de origine etnică germană

Președintele Consiliului de Miniștri desminte zvonurile lipsite de temei care circula cu privire la cetățenii români de origine etnică germană.

Din ordinul Înalțului Comandament Sovietic, cetățenii de origine etnică germană — bărbații între 17-45 ani și femeile între 18-30 ani, în afară de acelea care au copii mai mici de un an, — au fost ridicați și trimiși spre a executa serviciu obligatoriu în regiunile lipsite de brațe de muncă. Imediat ce vor ajunge la destinație, li se va permite a-și comunica adresele pentru a li se putea scrie și trimite pachete.

Munca are un caracter provizoriu, fiind impusă de nevoile de război.

Urlașă ofensivă sovietică din Polonia, — Armata sovietică, reluând, după o temeinică pregătire, ofensiva pe frontul din Polonia, a realizat în câteva zile o înaintare fulgerătoare.

Varșovia, capitala Poloniei, a fost eliberată deasemenea Cracovia, Lodz și Cestocova, Depășind localitatea din urmă, trupele mareșalului Koniev au trecut granițele Germaniei și luptă în regiunea industrială a Sileziei interioare: Se pare că apărarea Germaniei nu mai poate opune o rezistență serioasă impetuosului avânt al armatelor rusești.

Comemorarea lui Lenin. — Duminecă, 21 Ianuarie, implinindu-se 21 de ani dela moartea marelui creator al revoluției sociale rusești, Lenin, Asociația română pentru strângerea legăturilor culturale cu Uniunea Sovietică (Arlus), secția Sibiu, va sărbători amintirea lui, printr-o conferință a dlui prof. univ. D. D. Roșca, ținută în sala Prefecturii, la orele 12 a. m.

INFORMAȚIUNI

Imprumutul Refacerii Naționale se arată, după semnele de până acum, deplin asigurat. Subscrierile sporesc cu fiecare zi. Din multe orașe se trimit cereri numeroase pentru cote suplimentare de monedă-aur comemorativă. Toate cererile vor fi, între marginile posibilității, satisfăcute. — Subscrierile încep dela 50.000 lei pentru imprumut, ceea ce dă dreptul la cumpărarea unei monede-aur cu 15 mil de lei.

Despre armata română. În rândurile armatelor aliate iau parte, la războiul împotriva Germaniei, și unități franceze, polone, cehoslovace, sârbești, precum și gărzii înarmate grecești, belgiene și olandeze. România participă cu 14 divizii. Astfel, ca mărime, armata română vine îndată după armatele: rusă, engleză și americană. Dar nu numai ca număr, ci și ca vrednicie ostașii noștri ocupă loc de frunte în acest război, cu nădejdea și convingerea, că țara și neamul vor dobândi dreptatea întreagă, ce ni s'a recunoscut.

Vrednicia se resplătește. Ministerul de război face cunoscut că legile militare asigură ostașilor posibilitatea de-a fi înaintați pentru fapte excepționale de arme obținând și grade de ofițer. Astfel, un soldat, care s'a evidențiat prin fapte strălucite de arme, poate fi înaintat subofițer, iar subofițerii pot dobândi treptat și gradul de ofițer — primind, în acest mod, imediat răsplata vitezei și vredniciei lor.

† Preotul Octavian Dăju dela parohia Pal Galați, a decedat în ziua de 11 Decembrie 1944, în vârstă de 34 de ani.

Dumnezeu să-l odihnească în corpurile dreptilor.

Comemorare. Asociația cântăreților bisericești a comemorat, zilele trecute, printr'un parastas la biserica „Lucaci” din București, pe valoroșii compozitori de muzică bisericească decedați: I. Popescu-Paserea, Anton Panu, Macarie Ieromonahul, G. Cucu, G. Dima etc. După săvârșirea slujbei au cuvântat reprezentanții autorităților bisericești și ai ministerului de culte, iar la urmă a vorbit fostul ministru, dl Dr. N. Lupu care, între altele, a spus: Opera compozitorilor bisericești, pomenită aici, ne îndeamnă să ne îngrijim de cei în viață, de cântăreții bisericilor noastre. Cântăreții de strană, prin farmecul cântării înălțate lui Dumnezeu, trebuie să constituie armata artistică-religioasă a țării, ca să biruie indiferențele și să subjuge mistice sufletele. Pun mare preț pe rolul lor și doresc să se îndrepte eroarea făcută de oficialitatea, care i-a categorisit printre cei mai mici, deși au rol principal în lucrarea sufletului național.

Sesiunea de examene din Ianuar 1945, la Facultatea de drept a universității Regale Ferdinand I^a Cluj Sibiu, se va ține între 22 și 23 Ianuar 1945, conform ordinii afișate. Studenții respinși în Oct-Nov. 1944 se vor putea prezenta în sesiunea de examen din Februar, ce se va ține, în mod excepțional anul acesta, în cursul lunii Martie 1945.

STIRI LOCALE

Predică în Catedrala din Sibiu

Duminecă, în 21 Ianuarie 1945, liturghie arhierescă. Servește și predică Înalț Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. — La oastea Domnului predică părintele Corneliu Sârbu, dela parohia Sibiu-Trelstejari.

Subscrieți la

Imprumutul refacerii 1945

prin

C.E.C. — SIBIU